

Джуді Фостер.

Інетта ГРИНЬОК

ДЖУДІ ФОСТЕР: ОСОБИСТІСТЬ. АКТРИСА. ЖІНКА.

«Бути актрисою - значить вірити в себе попри все погане, що кажуть про тебе люди. Це неначе постійний невроз - інакше чому ще ти постійно готовий носити в собі біль?» Джуді Фостер, зірка сучасного американського кіно, з тієї категорії думаючих акторів, для яких творчість є пошуком сенсу у власному житті, а життя - невпинним самовираженням і самовдосконаленням у творчості. Це тип Глени Клоуз і Меріл Стріп.

У житті Джуді Фостер отримала свою частку болю. Вона виросла без батька і рано почала працювати. І вперто шукала себе. Зараз Джуді - одна із світових кінозірок, що отримує найвищі гонорари, яскрава і розумна випускниця Йелю, з харизматичним, від Бога, талантом.

Завжди з лагідною усмішкою, Джуді залишається загадковою рафінованою жінкою з витонченою зовнішністю.

Образ водночас невинної й інфернальної дитини-жінки встановився за Джуді ще з часів її ролі повії-підлітка у скандальному «Таксисті» Мартіна Скорсезе, де вона знялась разом із Робертом де Ніро і Харві Кейтелем. І отримала свого першого Оскара. Зовнішність невинного янголяти і досвідченість зрілої жінки - а за цим біль скривдженої

дитини: одинадцятирічна Джуді своєю грою блискуче поєднала і одне, і друге, і третє.

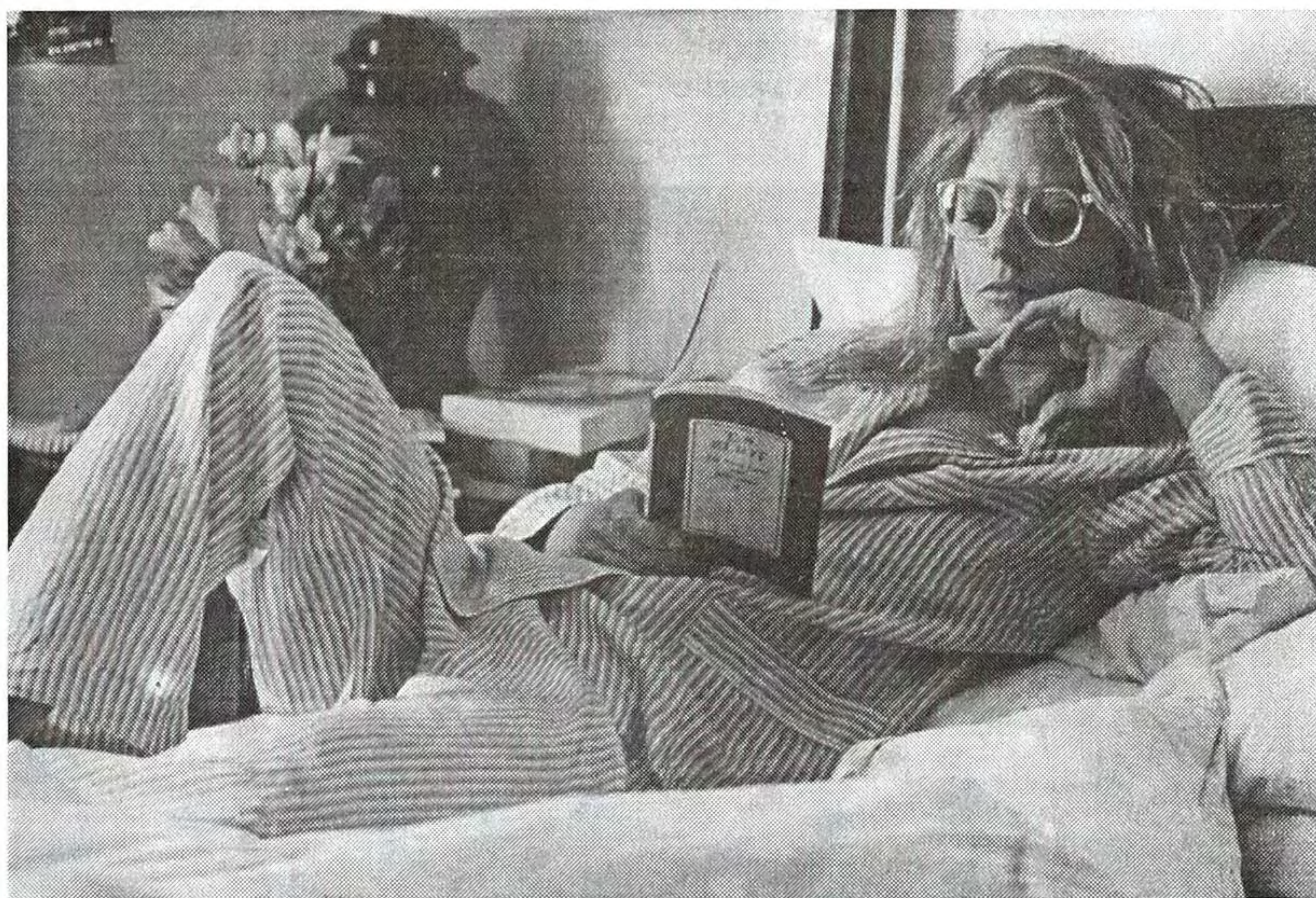
Контрастні характери - це коник Джуді. В «П'яти кутах» Тоні Білла її героїня - це чемна працююча дівчина з Бронкса 60-х років, а в сюрреалістичній «Сієсті» Мері Ламберт актриса перетворилася на представницю вищого класу, в сукні від Шанель і діамантах, бездушну і пусту людину.

Далі Джуді - героїня вікторіанських часів у фільмі «Загіпнотизована» Майкла Лауліна і жертва згвалтування у «Звинувачених» Джонатана Каплана. В цій стрічці, а також у «П'яти кутах» Джуді

грає жінку, скривджену чоловіком, дивуючи тих, хто знає її як запеклу феміністку. Джуді обіцяє відхиляти проекти, що ігноруватимуть права жінки і людини взагалі. Вона відповідає своїм здивованим прихильникам: «Скажіть, а чи не всі жінки є жертвами? І якщо я зображаю скривджених жінок - чи не значить це, що я одна з них?».

Однак, обираючи ролі, Джуді намагається робити усе, щоб відкинути старі моральні устої. «Фільм не повинен слідувати звичаєвим нормам більшості».

Попри вираження соціального протесту, Джуді надає перевагу психологічному малюнкові ролі («Сомерсбі»),

а також сюрреалістичним ноткам у відтворенні дійсності («Мовчання ягнят», другий Оскар). Джуді завжди переймається духовною глибиною оповіді й самовіддачею в роботі.

«З усіма моїми блискучими ідеями і намірами, мене перестануть цінувати, якщо я не продовжуватиму грати знов і знов. Таким чином, моя прерогатива - працювати».

І вона працює. З трьох років - починаючи з «Багзі Мелоуна», «Лисиць» і «Маленької дівчинки, що живе вниз по стежці». На щастя, маленька Джуді вже тоді уникала типових (для дитячого кіно) ролей.

Ще з раннього віку Джуді розуміє, що значить працювати, як справедливо оцінювати себе, вірити, що ти на все здатна, однак усвідомлювати свої потенції. Джуді хоче робити щось, що знає сама, реальне, правдиве. Але іноді це понад міру. Коли вона працювала над «Звинуваченими», тижнями не могла ні їсти, ні спати. «Протягом усієї роботи над фільмом я була наче навіжена, я марила і була несамоविта». Джуді дуже переймається тим, що вона робить і постійно аналізує себе, працюючи, намагається прислухатись до кожного

поруху своєї душі. В творчості Джуді не йде на компроміси і залишається вимогливою до себе і дисциплінованою. Вона є професіоналом, піклується про високу артистичну техніку, філігранну майстерність.

Джуді Фостер постійно змінюється і залишається собою. «Я почуваюся добре, відчуваючи в собі 80 мільйонів різних людей водночас. Але коли робиш фільм, протягом місяців маєш забувати про власну персону».

Джуді багато років жила у Франції, потім у Нью-Йорку і Лос Анджелесі, і ці різні світи невід'ємно присутні в її свідомості. Джуді належала водночас і до богемного театрального кола, і до інтелектуально-елітарного, університетського. І зараз Джуді залишається улюбленицею університетської молоді Америки.

Після успіху першої половини своєї творчості, Джуді продовжувала вважати всіх актрис обмеженими. Тому вступила до коледжу, а потім і до Йєлю. Але, мабуть, саме тоді відчула себе майстром кіно і не могла не реалізувати свої глибинні потенції і блискучий талант.

Невисока на зріст, струнка, ця тендітна жінка говорить своїми ролями про мораль, релігію, насильство, любов і довіру, страждання і біль. Вона намагається належати до європейської акторської театральної школи і часом ігнорує думку голлівудської більшості. Джуді робить кінобестселери, не намагаючись їх створити. Нещодавно Джуді виступила і як режисер.

Імпульсивна в своїй творчості, вона любить дім і спокій. Її вважають замкнутою, такою, що не йде легко на контакт з журналістами. Поряд з актрисою живе її мама, яка є її менеджером і найбільшим другом.

Джуді ненавидить мандрівки. Єдина подорож, яку визнає актриса - це занурення у черговий образ. «Це як мандрувати до іншої країни - ти дізнаєшся щось про неї, але що ти справді відкриваєш, так це себе».

Остання робота Джуді Фостер - фільм «Нелл» (режисер Майкл Ептід). Це складна психологічна драма, де партнерами Джуді виступає Лаям Ніссон («Список Шпіндлера»). Відбулася номінація «Нелл» як найкращого фільму 1994 року на премію «Золотий глобус». Це престижна нагорода іноземних журналістів, акредитованих у Голлівуді.

Вірогідно, що «Нелл» буде номіновано і на «Оскар» за тією ж категорією. Незалежно від того, отримає фільм нагороду, чи ні, він став подією 1994 кінороку.

Джуді Фостер весь час перебуває у невтомних пошуках себе.

Вона - справжній митець. Особистість, Актриса, Жінка.

(У статті використано матеріали журналу Faber Ledі July, 20, 1988, dy Van Yakir)

